



Naš obisk.

Aj, deca, obisk smo dobili,
 gostje so nas počastili:
 striček in tetka in polno otrok.
 Pravijo sicer, da le na en skok,
 pa mislim, da bodo dalje ostali,
 ker so veliko s seboj pripeljali
 toplih preprog in sukenj in hlač,
 deci poredni polno igrač . . .
 „Odkod so ti gostje prispeli?“
 Z najvišjih gor po deželi!
 „Čemu pa so prišli in kdaj?“
 Sama ne vem prav, zakaj. —
 Sinoči so pribežali;
 najbrže so jih pregnali
 s hribov visokih v doline
 zaradi poredne mladine!
 „Kakšni so gostje, povejte?!“
 Sami si jih pogledjte
 tam le zunaj na polji!
 Meni niso po volji,
 sitnost bom z njimi imela,
 nič kaj jih nisem vesela!
 Otroci so nagajivi,
 ostri in pa zbadljivi,
 ves dan se po svetu podijo,
 bele igračke lovijo,
 plešejo z njimi po zraku
 v hitrem, poskočnem koraku,
 kmalu odveč se jim zde,
 pa jih na zemljo spuste;
 hočejo novih imeti,
 mora jih stric preskrbeti . . .
 Tetka nikdár ne počiva,
 nove obleke si šiva;
 striček — naš gost — pa seveda
 hudo in jezno ras gleda,
 le svoji družini živi,
 vedno ves poln je skrbi.





Tetki lepega cvetja
kakor sredi poletja
komaj, komaj naprosi,
čez noč ga na okna nātroši.
To mora storiti, drugače
potrga mu tetka mustače,
da striček glasno zastoče
in milo zajavka, zajoče.
A časih le jezen se zgane,
vse trdo od straha postane,
otroci za gore zbežijo,
kjer tiho in hitro zaspijo . . .

Kdo izmed vas pa že ve,
kako je gostom ime?
„Mamica, naj povem jaz:
striček — hudobni je mraz,
otroci poredni njegovi —
to so zimski vetrovi;
snežinke so jim igrače,
snežec pa — suknja in hlače;
tetka — aj, mrzla je zima,
tam-le na polju nam kima!“ —

Anica.



Škrat Dobrošin.

Cin — cekinček, cin — cekin;
bogat škrat je Dobrošin,
polno skrinjo jih ima,
skrbno čuva jih doma.
A če prideš in ga prosiš,
jih dobiš, da komaj nosiš.
„Ko bi vedel, kje domuje
in skopuško jih varuje,
hitro bi šel k njemu v vas —
zlatov prosit za vse nas!“

Srečko Kosovel.